

Sygn. akt *XVII AmE 110/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Dawejnis

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o **wymierzenie kary pieniężnej**

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 04 lipca 2014r. Nr (...)

1) **oddala odwołanie,**

2) **zasądza od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. XVII AmE 110/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 04 lipca 2014 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 7 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267 późn. zm), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., wymierzył temu Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2013 r., tj. 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) za to, że Przedsiębiorca prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi nie udzielił Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki informacji, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) , co wypełnia dyspozycję przepisu art. 56 ust. 1 pkt 7 tejże ustawy.

Od niniejszej Decyzji powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł odwołanie, zaskarżając Decyzję w całości i zarzucając jej:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 1 pkt 7 p.e. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że (...) Sp. z o.o. odmówiła Prezesowi URE udzielenia odpowiedzi na zadane pytania,

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż wymierzona Przedsiębiorcy kara w wysokości 10.000 zł jest adekwatna do skali i okoliczności popełnionych przewinień,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 2 pkt 1 p.e. poprzez niepodpisanie przedmiotowej Decyzji przez Prezesa URE, a w konsekwencji nie wprowadzenie do obrotu prawnego orzeczenia tej treści.

W oparciu o powyższe powód wniósł o uchylenie zaskarżonej Decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Prezesowi URE oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód wywiódł, iż z literalnego brzmienia przepisu art. 56 ust. 1 pkt 7 p.e. w sposób jednoznaczny wynika, że przesłanką wymierzenia kary pieniężnej jest odmowa udzielenia informacji, podczas gdy Przedsiębiorca nigdy nie odmówił pozwanemu udzielenia określonych informacji. Powód wskazał, że Spółka (...) udzieliła odpowiedzi na te pytania, na które była w stanie odpowiedzieć, natomiast nie skierowała do pozwanego pisma, w którym by oświadczyła, że odmawia odpowiedzi na zadane pytania. W związku z tym, w ocenie powoda należy uznać, że nie została spełniona przesłanka umożliwiająca wymierzenie kary pieniężnej. Co do samego wymiaru kary pieniężnej powód zaznaczył, że Prezes URE nie wziął w ogóle pod uwagę sytuacji finansowej Spółki. Powód podkreślił także, iż zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 organem legitymowanym do wydania decyzji w przedmiocie kary pieniężnej jest wyłącznie Prezes URE, dlatego jedynie ta osoba w świetle Prawa energetycznego jest władna wydać prawnie skuteczną decyzję wymierzającą karę pieniężną, a nie Dyrektor Oddziału Terenowego. Zauważył, że podpis na decyzji za organ uprawniony może być złożony na podstawie wyraźnego upoważnienia znajdującego się w aktach i tylko w wyjątkowych i nagłych sytuacjach, podczas gdy w aktach przedmiotowej sprawy brak jest jakichkolwiek danych dotyczących upoważnienia innej osoby do podpisania Decyzji.

Rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 maja 2011 roku nr (...) (k. 38-40 akt sąd.), zmienioną decyzjami Prezesa Urzędu z dnia 16 listopada 2011r. Nr (...) (k. 35-36 akt sąd.) i z dnia 08 kwietnia 2013r. nr (...) (k. 33 akt sąd.) została udzielona (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. koncesja na obrót paliwami ciekłymi.

Z uwagi na fakt powzięcia informacji od Urzędu Celnego w G., iż Przedsiębiorcy zostało cofnięte zezwolenie na nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych (k. 4 akt adm.), na podstawie przepisu art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne Prezes URE pismem z dnia 29 sierpnia 2013 r. (k. 7 akt adm.) wezwał Przedsiębiorcę do:

1. przedstawienia charakterystyki prowadzonej działalności koncesjonowanej od 08 kwietnia 2013 r. tj. od dnia zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi decyzją Nr (...) do dnia otrzymania pisma; wskazania czy Przedsiębiorca rozszerzył działalność koncesjonowaną i do wskazania miejsca i infrastruktury wykorzystywanej do prowadzenia tej działalności.
2. wyjaśnienia czy od dnia udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi w stosunku do Przedsiębiorcy były prowadzone jakiegokolwiek czynności kontrolne lub postępowania sądowe oraz administracyjne przez właściwe organy związane z działalnością koncesjonowaną. Jeżeli takie kontrole były przeprowadzone Przedsiębiorca miał przesłać dokumenty wynikające z tych kontroli, a w szczególności wydane orzeczenia, sporządzone protokoły, czy dokumenty.
3. wykazania wielkości osiągniętego obrotu z działalności koncesjonowanej w okresie od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia otrzymania pisma i podania go w PLN, w rozdziale na poszczególne rodzaje paliw płynnych.
4. w nawiązaniu do pkt 2 wezwania oraz w związku z powziętą informacją, iż Naczelnik Urzędu Celnego w G. decyzją z dnia 26 lipca 2013 r. nr (...) cofnął zezwolenie na nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych, Przedsiębiorca został wezwany do przesłania kserokopii ww. decyzji.

Powyższe pismo zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 02 września 2013 r. (k. 8 akt adm.).

Odpowiedź na ww. wezwanie wpłynęła do Prezesa URE w dniu 17 września 2013r. (k. 10-37 akt adm.).

W związku z ujawnionymi przez Przedsiębiorcę dodatkowymi informacjami, Prezes URE pismem z dnia 10 października 2013 r. nr (...) (k. 39 akt adm.) wezwał Przedsiębiorcę do:

1. przedłożenia szczegółowego opisu prowadzonej działalności koncesjonowanej. Przede wszystkim do wskazania, w jaki sposób Przedsiębiorca transportuje paliwa ciekłe (poprzez wskazanie wszystkich środków transportu oraz tytułów prawnych do tych pojazdów) oraz liczbę podmiotów do których dostarczane są paliwa. Przedsiębiorca został również wezwany do wyjaśnienia, czy zakupywane paliwa ciekłe transportowane są bezpośrednio do podmiotów zamawiających paliwo, czy też paliwa te są magazynowane. W przypadku, kiedy Przedsiębiorca magazynuje paliwa został on zobowiązany do wskazania liczby oraz charakteru miejsc magazynowania paliw (np. stacje paliw, baza paliw inne). W przypadku, kiedy Przedsiębiorca magazynował paliwa ciekłe został wezwany do opisanie dalszego procesu ich sprzedaży. Przede wszystkim do wyjaśnienia, w jaki sposób paliwa ciekłe są dostarczane do klientów z miejsca/-c magazynowania tych paliw;

2. wyjaśnienia, czy paliwa ciekłe nadal dostarczane są do Przedsiębiorcy przez podmioty o których mowa w „Protokole Kontroli Podatkowej” Naczelnika Urzędu Celnego w G. z dnia 27 czerwca 2013 r. (tj. przedsiębiorcy zlokalizowani na terenie Litwy i Łotwy). Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do wyjaśnienia, czy nabywa paliwa ciekłe z innych krajów Unii Europejskiej lub z terenów spoza niej (jeśli tak, należało podać nazwy tych państw).

3. podania przyczyny wystąpienia do Naczelnika Urzędu Celnego w G. z wnioskiem o cofnięcie zezwolenia na nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych.

4. w związku z tym, iż z przesłanych przez Przedsiębiorcę dokumentów wynikało, iż do prowadzenia działalności koncesjonowanej wykorzystuje on zbiornik położony w L. przy ul. (...) został wezwany do wyjaśnienia, czy przedmiotowy zbiornik wykorzystywany jest do magazynowania paliw ciekłych. Przedsiębiorcy został przytoczony art. 32 ust 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne zgodnie z którym, Przedsiębiorca powinien posiadać odrębną koncesję na magazynowanie paliw ciekłych. Podano przy tym, iż z dokumentów będących w posiadaniu Prezesa URE wynika, iż Przedsiębiorca posiada koncesję jedynie na obrót paliwami ciekłymi, w związku z czym wezwano Przedsiębiorcę do wyjaśnienia, czy zamierza on wystąpić do Prezesa URE o udzielenie koncesji w zakresie magazynowania paliw ciekłych.

5. wyjaśnienia, czy Przedsiębiorca prowadzi również inną działalność gospodarczą polegającą na obrocie wyrobami akcyzowymi (oraz wskazania wszystkich rodzajów tych działalności).

6. przesłania kopii zezwolenia na wykonywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca nr (...) z dnia 18 stycznia 2012 r.

7. wyjaśnienia, czy Przedsiębiorca posiadał lub w dalszym ciągu posiada zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego w rozumieniu ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2013, poz. 939). W przypadku, gdyby Przedsiębiorca posiadał takie zezwolenie został wezwany do przesłania kopii tego dokumentu.

Mimo faktu, iż ww. wezwanie zostało Przedsiębiorcy doręczone w dniu 22 października 2013 r. (k. 40 akt adm.) Przedsiębiorca nie udzielił Prezesowi URE żadnej odpowiedzi.

Pismem z dnia 19 listopada 2013 r. nr (...) Prezes URE ponownie wezwał Przedsiębiorcę do udzielenia odpowiedzi na wezwanie z dnia 10 października 2013 r. (k. 45 akt adm.). Pomimo, że pismo z dnia 19 listopada 2013 r. zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 26 listopada 2013 r. (k. 46 akt adm.) Przedsiębiorca kolejny raz nie udzielił na ww. wezwanie odpowiedzi.

W związku z powyższym Prezes URE pismem z dnia 31 marca 2014 r. (k. 1-2 akt adm.) zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a także wezwał go, aby:

1. szczegółowo wyjaśnił dlaczego nie została udzielona odpowiedź na wezwanie Prezesa URE z dnia 10 października 2013 r. oraz z dnia 19 listopada 2013 r.;
2. przesłał szczegółową odpowiedź na wszystkie pytania zawarte w piśmie z dnia 10 października 2013 r. oraz z dnia 19 listopada 2013 r.;
3. wskazał i udokumentował własny przychód uzyskany wyłącznie z działalności koncesjonowanej w 2013 r. oraz w 2014 r. (tj. do dnia udzielania odpowiedzi na niniejsze wezwanie);
4. szczegółowo przedstawił i udokumentował aktualną sytuację finansową, w szczególności przez przesłanie stosownych zeznań i deklaracji podatkowych składanych przez Przedsiębiorcę w ostatnim okresie.

Powyższe pismo zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 08 kwietnia 2014 r. (k. 3 akt adm.). Natomiast w dniu 16 kwietnia 2014 r. do Prezesa URE wpłynęło pismo Przedsiębiorcy z którego wynikało, iż pisma Prezesa URE z dnia 10 października 2013 r. nr (...) oraz z dnia 19 listopada 2013 r. nr (...) kierowane do Przedsiębiorcy „...nie zostały doręczone.” Dlatego też, Przedsiębiorca zawnioskował o przesłanie kopii ww. pism, a po ich przesłaniu „na adres Kancelarii, Podmiot w wyznaczonym przez organ terminie uzupełni przedmiotowe braki i prześle na adres organu stosowne odpowiedzi.” (k. 47-48 akt adm.).

W związku z powyższym, Prezes URE przy piśmie z dnia 12 maja 2014 r. nr (...) przesłał kopie ww. pism. Jednocześnie w piśmie tym Prezes URE ponowił zapytania, o których mowa w piśmie z dnia 31 marca 2014 r. (k. 52-53 akt adm.). Pismo z dnia 12 maja 2014 r. zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 21 maja 2014 r. (k. 54 akt adm.), jednakże nie wystosował on do Prezesa URE żadnej repliki.

Pismem z dnia 04 czerwca 2014 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie, a także poinformował go o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, możliwości złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ww. pisma (k. 55 akt adm.). Przedmiotowe wezwanie zostało Przedsiębiorcy doręczone w dniu 17 czerwca 2014 r. (k. 56 akt adm.). W wyznaczonym terminie Przedsiębiorca nie skorzystał z możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Zaskarżona Decyzja, którą wymierzono Przedsiębiorcy karę pieniężną została wydana 04 lipca 2014r. i podpisana przez Dyrektora (...) Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w G. (k. 8 akt sąd.), na podstawie udzielonego w dniu 4 czerwca 2014 r. przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki upoważnienia (k. 42 akt sąd.).

W roku 2013 r. przychód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. z tytułu prowadzenia działalności koncesjonowanej wyniósł (...) zł (k. 11 akt adm.).

W tym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012r., poz. 1059 j.t. ze zm.) Prezes URE ma prawo wglądu do ksiąg rachunkowych przedsiębiorstwa energetycznego oraz może żądać przedstawienia informacji dotyczących wykonywanej przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, w tym informacji o jego projektach inwestycyjnych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Zważyć należało, że powód jest przedsiębiorstwem energetycznym, o którym mowa w art. 28 Prawa energetycznego, posiada bowiem koncesję na obrót paliwami ciekłymi, a wobec tego podlega obowiązkowi udzielenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki żądanych przez niego, na tej podstawie prawnej, informacji. Ponadto informacje i dokumenty, których Prezes URE żądał od powoda w pismach z dnia 10 października 2013r. i 19 listopada 2013r., a później także

w piśmie z dnia 12 maja 2014r. wystosowanym w toku postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, dotyczyły kwestii organizacji działalności koncesjonowanej, w tym obrotu i ewentualnego magazynowania, transportowania paliw, dostawców paliw oraz posiadanych zezwoleń akcyzowych i podatkowych, a więc dotyczyły spektrum działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda.

Tymczasem, jak wynika z materiału dowodowego powód nie przedstawił żądanych dokumentów i nie udzielił stosownych informacji, mimo, że wezwanie Prezesa URE w tym przedmiocie z dnia 10 października 2013r. otrzymał 22 października 2013r. (k. 40 akt adm.), a ponowne wezwanie z 19 listopada 2013r. otrzymał 26 listopada 2013r. (k. 46 akt adm.). Wbrew twierdzeniom Przedsiębiorcy podniesionym w toku postępowania administracyjnego obydwie wezwania zostały mu skutecznie doręczone, ponieważ odebrał je pełnomocnik (...) Sp. z o.o. (k. 13-15 akt adm.). Co więcej, wobec stanowiska Przedsiębiorcy co do nieotrzymania przedmiotowej korespondencji, w wezwaniu z dnia 12 maja 2014r. Prezes URE ponowił żądania przedstawienia informacji i dokumentów, załączając między innymi pisma z dnia 10 października 2013r. i 19 listopada 2013r. Korespondencja ta została powtórnie doręczona pełnomocnikowi Przedsiębiorcy 21 maja 2014r. (k. 54 akt adm.), ale nie udzielił jednak na nią żadnej odpowiedzi.

Powyższa okoliczność stanowi bezwzględną przesłankę dla wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy – Prawo energetyczne. Stosownie bowiem do treści tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy. Nadto, jak wynika z treści art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 wymierza w zakresie pkt 1-27 i 30a-38 Prezes URE. Zasadnie zatem Prezes URE przyjął, że był zobowiązany do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne.

W ocenie Sądu przepis ten daje Prezesowi URE umocowanie do wymierzenia i ustalenia wysokości kary, której podlega każdy podmiot, który tak jak powód nie przedstawi żądanych przez Prezesa URE informacji, a nie, jak utrzymuje powód, tylko taki podmiot, który wyraźnie oświadczy, że odmawia udzielenia informacji. W przeciwnym razie powołany przepis pozostałby przepisem martwym. Idąc tokiem rozumowania powoda wystarczyłoby bowiem, że dany podmiot nie odmówiłby formalnie udzielenia informacji, a jedynie zaniechał jej udzielenia, a w związku z tym nie ponosiłby odpowiedzialności. Natomiast w obu przypadkach występuje taki sam skutek w postaci braku informacji ze strony Przedsiębiorcy. Tymczasem celem zapisów art. 28 i 56 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne jest zapewnienie Prezesowi URE wiadomości niezbędnych do realizacji jego zadań ustawowych. Cel ten implikuje, a wręcz wymusza objęcie sankcją karnoadministracyjną wszelkie przedsiębiorstwa energetyczne, które w jakikolwiek sposób nie udzielają informacji Prezesowi URE w zakresie prowadzonej przez nie działalności gospodarczej. Negatywne konsekwencje nieudzielenia informacji Prezesowi URE wpływają przecież tak samo ujemnie na realizację zadań ustawowych przez organ niezależnie od formy zaniechania przyjętej przez Przedsiębiorcę.

Tym samym zdaniem Sądu nie doszło do naruszenia przez Prezesa URE art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne w związku z nałożeniem na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za niepodanie danych, o jakie zwracał się Prezes URE.

Pozwany nie naruszył także art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez niepodpisanie Decyzji przez Prezesa URE. Faktycznie zaskarżona Decyzja została sygnowana przez Dyrektora (...) Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w G., jednakże w myśl art. 268a k.p.a organ administracji publicznej może w formie pisemnej upoważniać pracowników kierowanej jednostki organizacyjnej do załatwiania spraw w jego imieniu w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń. Oznacza to, że podmiot upoważniony działając w granicach tego upoważnienia posiada kompetencje organu i pełni jego funkcję, przez co podejmowane przez ten podmiot rozstrzygnięcia zaliczane są jako rozstrzygnięcia samego organu upoważniającego. Słuszne stanowisko zajął w tym względzie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 08 listopada 2012r. o sygn. I OSK 1554/12 (LEX nr 1291350), wskazując, iż „ upoważnienie udzielone na podstawie art. 268a k.p.a. wywiera ten skutek, że zmienia się osoba wykonująca kompetencję organu do podejmowania czynności w prawnych formach działania administracji publicznej. Przepis ten stwarza możliwość, aby nie tylko sam piastun funkcji organu, czyli osoba, którą powołano na dane stanowisko, lecz także wyznaczony przez niego pracownik urzędu przydanego do pomocy temu organowi był umocowany do wykorzystania kompetencji

organu. Upoważnienie powinno być udzielone na piśmie i z określeniem daty, od której obowiązuje. Wybór upoważnianego pracownika należy do organu i nie jest związany z żadnymi wymaganiami prawnymi w tym względzie, w szczególności nie jest to uzależnione od funkcji i stanowisk”.

W niniejszym przypadku Decyzję z dnia 04 lipca 2014r. podpisał Dyrektor (...) Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w G., a powód zarzucił, że w aktach sprawy brak jest upoważnienia dla innej osoby do podpisania Decyzji, z kolei zgodnie z ustawą wydać decyzję może tylko Prezes URE. Sąd zważył, iż ww. Dyrektor konkretnego oddziału (...) jest upoważniony do wydawania decyzji administracyjnych w imieniu Prezesa URE w zakresie należącym do zadań (...) Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w G., co wynika z przedłożonego przez pozwanego przy odpowiedzi na odwołanie upoważnienia z dnia 04 czerwca 2014r. (k. 42 akt sąd.). Przy czym dla ważności Decyzji nie ma znaczenia kiedy to upoważnienie zostało przedłożone do akt sprawy, jeśli podmiot posiadał upoważnienie w dacie wydania Decyzji, jak w tym wypadku. Pogląd taki przedstawił również Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 stycznia 2014r. o sygn. II GSK 1618/12 (LEX nr 1452704), wywodząc, iż pracownik działający z upoważnienia organu powinien powołać się w decyzji na posiadane upoważnienie. Samego niepowołania się w decyzji na posiadane upoważnienie do wydawania decyzji nie należy jednak utożsamiać z podpisaniem decyzji przez osobę nieupoważnioną, a co za tym idzie nie pociąga to za sobą skutków w postaci nieważności decyzji, o ile upoważnienie takie istniało w dacie wydania tej decyzji.

Wysokość nałożonej na powoda kary pieniężnej za dopuszczenie się wyżej wskazanego deliktu została w ocenie Sądu prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Sąd zważył, że Prezes URE, zgodnie z nakazem określonym w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego, w sposób dostateczny uwzględnił okoliczności przemawiające za nałożeniem na powoda kary pieniężnej w wymiarze ustalonym w zaskarżonej Decyzji.

Jeśli chodzi o stopień szkodliwości czynu należało wziąć pod uwagę, że niedopełnienie obowiązku udzielenia informacji powoduje, iż Prezes URE nie ma aktualnej wiedzy na temat działalności koncesjonowanej Przedsiębiorcy, w niniejszym wypadku wiedzy dotyczącej zgodnego z prawem funkcjonowania przedsiębiorstwa energetycznego w oparciu o otrzymaną koncesję i zezwolenia. Dodania wymaga, że Przedsiębiorca nie odpowiedział na większość skierowanych do niego przez Prezesa URE pytań, w tym nie udzielił żadnych wyjaśnień na dwa pisma z dnia 10 października 2013r. i 19 listopada 2013r. i nie przedłożył dokumentów, dzięki którym organ mógłby ustalić sposób wykonywanej przez Przedsiębiorcę działalności koncesjonowanej. Następnie w toku postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorca nie odniósł się merytorycznie do wymagających wyjaśnienia kwestii, tak więc organ nie otrzymał jakichkolwiek przydatnych wiadomości celem zweryfikowania sposobu prowadzenia działalności gospodarczej przez Przedsiębiorcę.

W tej sytuacji niemożliwym było uznanie, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zrealizował obowiązek, czyli, że zaistniały przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, w myśl którego Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Odnosząc się do stopnia zawinienia powoda, Sąd zwrócił uwagę, że Przedsiębiorca działał świadomie, gdyż nie ustosunkowywał się do wezwań organu, pomimo, że jak świadczą dowody - zwrotne poświadczenia odbioru, korespondencje z wezwaniami Prezesa URE otrzymywał. Z tego też względu nie jest wiarygodne twierdzenie powoda, iż korespondencja ta nie została mu doręczona. Przedsiębiorca zwracając się o ponowne doręczenie tych pism zobowiązał się do uzupełnienia przedmiotowych braków w wyznaczonym terminie, których nie uzupełnił, celowo przedłużając postępowanie. Brak udzielenia odpowiedzi na pytania organu należy zatem ocenić jako w pełni zamierzony i świadczy o szczególnie lekceważącym stosunku do Prezesa URE i jego uprawnień regulacyjnych

wynikających z art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Wobec powyższego nie można zatem uznać, że prawdziwe są twierdzenia powoda zawarte w odwołaniu jakoby Przedsiębiorca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w toku postępowania administracyjnego udzielił odpowiedzi na pytania, na które był w stanie odpowiedzieć.

Wobec tego karę pieniężną w wysokości 10.000 zł, która stanowi zaledwie (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2013 roku w wysokości (...) zł, należy uznać za adekwatną. Z kolei powód w ogóle nie uargumentował, w jaki sposób wymieniane przez niego – skala i okoliczności popełnionych przewinień przemawiają za tym, że kara powinna być niższa.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej. Wymierzona powodowi kara pieniężna ustalona została zatem z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i pozostaje we właściwej proporcji do jego przychodu.

Pozwany miarkując karę, możliwości finansowe Przedsiębiorcy mógł rozpatrywać głównie przez pryzmat jego przychodu, albowiem Przedsiębiorca nie wskazał na żadne okoliczności, które wpływałyby na odmienne określenie tych możliwości. W szczególności powód był monitowany o przedstawienie własnej sytuacji finansowej, czego nie wykonał. Nie jest zatem zasadny zarzut powoda, że Prezes URE nie wziął pod uwagę sytuacji finansowej Przedsiębiorcy.

Dlatego przyjęć trzeba, że wysokość wymierzonej kary pozwala na jej uiszczenie bez uszczerbku dla przedsiębiorstwa w świetle wielkości przychodów Przedsiębiorcy, którego działalność jest dochodowa.

Kara pieniężna, o której wyżej mowa, pełnić będzie funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Maria Witkowska